

OLIKA

MUMIEN PÅ

SPÖKSKOLEN

JESPER LUNDQVIST

Titlar i serien Spöskolan:

Spionen på Spöskolan
Mumien på Spöskolan

*Fler titlar kommer, håll koll på www.olika.nu!
Eller följ oss i sociala medier!
Facebook: facebook.com/olikaforlag
Instagram: instagram.com/olikaforlag*

OLIKA
FÖRLAG

Böcker ut & in – ut med stereotyper – in med möjligheter!

OLIKA förlag AB 2017
www.olika.nu
Mumien på Spöskolan
Författare: © Jesper Lundqvist
Illustratör: © Ludwig Franzén
Formgivning: Hanna Zimmerman Lamby
Tryck: Lettland 2017
Första utgåvan, första upplagan
ISBN 978-91-88347-31-2

MUMIEN PÅ
SPÖKSKOLEN

JESPER LUNDQVIST

Em sprang genom skogen på alla fyra. Det var den mörkaste timmen på dygnet och månen var dold bakom tjocka moln. En människa skulle ha haft svårt att se handen framför sig, men Ems blick var skarp: skickligt undvek hon att sätta ner handflator eller fotsulor på vassa kvistar eller skarpa stenar. Hon rundade ett snår. Hoppade över en nedfallen trädstam. Den kyliga nattluften smekte huden på kinder, fötter och armar, rätt genom den tunna pälsen.

Hon önskade att hon kunde fortsätta vara i skogen fram till gryningen. Rusa fram tills hon inte orkade längre, sedan – om molntäcket lättade – lägga sig på rygg och titta på stjärnorna.

Men hon måste tillbaka ner i underjorden. Hennes vänner väntade på henne. En kort springtur i skogen, några gånger per natt. Det var vad hon unnade sig. Det

räckte för att hon skulle stå ut resten av tiden.

Hon drog in några djupa andetag. Kände hundratals dofter samtidigt. Gräs, träd, däggdjur, insekter. Lukten av växande och stanken av förruttnelse. Liv och död.

Det här var hennes värld. Det var inte samma natur som den hon var van vid. Men det var natur. En oändlig himmel och mark nog att röra sig utan att byta riktning i timmar, om man önskade.

Em saktade ner farten. Vilde dra ut på det lite till. Till slut var hon ändå framme vid rotvältnen. Det var dags.

Ett hundratal meter bort, uppe på en höjd, såg hon skolhuset. Under henne gick det ett myller av gångar som sträckte sig ända bort till skolans källare. Det var dit ner hon skulle.

Em släppte ur sig en gnyende suck. Hon klättrade ner genom hålet vid rötterna och landade vigt i gången under marken medan lös jord rasade ner runt henne.

Hon började gå längs gången, på två ben nu. Hon gick nästan jämt på två ben när hon var under marken, precis som hon så gott som alltid sprang på alla fyra utomhus. Av någon anledning kändes gången lite mindre trång när hon gick upprätt. Luften lite mindre stillastående.

Klassrummet, som den underjordiska gången ledde fram till, var bara lite bättre. Klassrum och klassrum, förresten – det trånga, fönsterlösa rummet gav Em känslan av en björngrotta som stängts igen av snöstormen. Silas hade tyckt att det liknade en medeltida fängelsehåla.

Nadina hade sagt att det var bra mycket bättre än vulkanen hon växt upp i.

Silas och Nadina. Hennes klasskamrater. Hennes vänner. Det var de som gjorde att hon stod ut här nere. Em tyckte så mycket om dem, båda två. Nadina, demonbarnet vars förälder skämdes för henne för att hon kläckts med ett människobarns utseende. Och Silas som var en vanlig människa, men som råkat ut för en förbannelse som gjorde att han blev osynlig av smärta. De var det närmaste en flock Em hade, nu när hennes riktiga flock var så långt borta. Att vara med Silas och Nadina gjorde saknaden av Flocken mindre svår, och precis som hon kände för den började hon känna för Nadina och Silas: att de var lika viktiga som hon själv. Allt hon ville var att de skulle må bra och känna sig trygga och säkra. De var de enda tre eleverna som inte var spöken på Galgbackeskolan, och de behövde varandra. De behövde lita på varandra.

Tyvärr hade Silas och Nadina avskytt varandra sedan första gången de träffades. Strax efter förra fullmånen hade Silas lurats av spökskolans rektor – den monstruösa Vektor, som hatade alla levande – att spionera på skolvaktmästaren Vingela, Nadina och henne själv. De hade nästan blivit dödade allihop, ihjälkakade av Vektors bläckfiskarmar.

Men Silas hade insett sitt misstag i sista stund. Tack vare att han avslöjat rektorns hemlighet – att Vektor var

en vanlig vålnad och inte en gast, och därför egentligen inte hade rätt att vara rektor på skolan – kunde Vingela sluta ett avtal med Vektor. Mot att de för evig tid bevarade Vektors hemlighet fick de lov att gå kvar på spökskolan, i en egen klass. De fick inte ha andra lärare än Vingela och de tvingades ha alla sina lektioner i hålan som Em nu var på väg till, men det var bättre än ingenting. Silas hade begått ett misstag, men han hade lärt sig av det och gjort det rätta.

Problemet var bara det att från Nadinas synvinkel var allt svart eller vitt, rätt eller fel, och det fanns inga förmildrande omständigheter. Det Silas hade gjort var om inte oförlåtligt, så i alla fall näst intill.

Ändå hade Em märkt att Nadinans inställning till Silas hade förändrats de senaste dagarna. Hon kände det på lukten. Den doft av elektricitet Nadina alltid utstrålade när hon var på väg att använda sina demoniska krafter hade avtagit. Hon såg inte Silas som ett hot längre.

Kanske kunde Silas och Nadina bli vänner ändå. Eller åtminstone sluta tycka så illa om varandra.

Em var nästan framme vid klassrummet. Ett trettiotal meter längre fram i gången såg hon ljuset från rummets fotogenlampa svagt lysa ut i korridoren.

Det var nog bra att hon tog sina löppauser ute i skogen, tänkte Em. Så att Silas och Nadina fick vara själva med varandra. Det skulle göra det lättare för dem. De skulle tvingas samarbeta.

Ems tankar avbröts av att hon hörde Silas vråla från klassrummet. Statisk elektricitet välldes mot henne som vågor och vartenda hårstrå i hennes päls reste sig.

Demonisk magi. Nadina var på väg att släppa lös den. Gjorde hon det kunde vad som helst hända.

Em kastade sig på alla fyra och rusade mot klassrummet. Hon hoppades att det inte var för sent.

författare

Jesper Lundqvist

Förra boken handlar om Silas, på vilket sätt skiljer sig Silas och Em åt?

"Silas är en människa som upptäcker spökenas värld. Därför var det bra att ha honom som huvudperson i första boken, han var lätt att identifiera sig med. Em är helt annorlunda. Hon är skiftare och har helt andra erfarenheter än de flesta människor. Hon utgår från sin instinkt, sitt luktsinne och sin flockmentalitet. Jag hade idéer om Em, men det var genom att skriva jag fick lära känna henne."

Hur var det att skriva del två i serien Spöskolan?

"Det var mycket roligt. Att skriva första boken var lite som att göra ett spel, tänker jag mig. Det handlade mycket om hur saker fungerar och vilka regler som gäller. I den här boken visste jag redan mycket om spöskolan och hur den fungerade – nu fick jag istället spela spelet!"

Vingela är en av dina karaktärer, hur kom du på henne?

"Hon bara dök upp av sig själv, sovande i sin gungstol. Jag vet inte riktigt varifrån hon kommer, men jag märker att hon har vissa likheter med mig själv, även om jag hoppas jag är lite mindre knasig. Kanske är hon sådan jag själv fantiserar om att jag skulle vilja vara. Eller är rädd för att bli. Eller kanske både och."

Kommer det en tredje del i serien?

"Ja. Och den kommer att ha en annan huvudperson än Silas eller Em (även om de så klart också är med).
Vem det blir får ni se."

Andra delen i serien
SPÖKSKOLAN

Det är bara Em som kan höra kraftsandet inifrån kistan. Någoting rör sig där inne. Något som vill ut. Något som inte får upptäckas, speciellt inte av rektor Vektor. Det skulle betyda slutet för Em och hennes vänner. Och som om det inte vore nog brottas Em med sin egen hemlighet. Ett hot så fasansfullt att hon knappt vågar tänka på det.

ISBN 978-91-88347-31-2

